ECLI:LV:AT:2023:0707.A420261119.11.S
Lieta Nr. A420261119, SKA-185/2023
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2023.gada 7.jūlijā

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Ieva Višķere, senatores Ilze Freimane un Rudīte Vīduša

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Valsts zemes dienestam veikt nekustamā īpašuma kadastrālo uzmērīšanu ar datu aktualizāciju Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā, sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2021.gada 26.maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts zemes dienesta ģenerāldirektora 2019.gada 26.augusta lēmumu Nr. 2-10/24 atstāts spēkā Valsts zemes dienesta atteikums veikt pieteicēja /pers. A/ dzīvokļa kadastrālo uzmērīšanu ar datu aktualizāciju Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā (turpmāk – kadastrs). Atteikums pamatots ar to, ka strīdus dzīvokļa pārbūve (vienkāršotā atjaunošana) veikta ārpus atsevišķā īpašuma robežām un skar kopīpašuma daļu (bēniņus), bet nav saņemta pārējo kopīpašnieku piekrišana kadastra objekta pārplānošanai un kadastrālajai uzmērīšanai ar datu aktualizāciju kadastrā.

Pieteicējs vērsās tiesā ar pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Valsts zemes dienestam uzmērīt strīdus dzīvokli un aktualizēt datus kadastrā.

[2] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2021.gada 26.maija spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Dzīvokļa īpašumā ietilpstošā atsevišķā īpašuma (dzīvokļa) robežas ir konstatējamas no kadastrā norādītajiem datiem. No aktuālās (2006.gadā sagatavotās) būves kadastrālās uzmērīšanas lietas 4.stāva plāna redzams, ka strīdus dzīvoklis no citām 4.stāva telpām un bēniņiem ir atdalīts ar norobežojošām sienām. Plānā ir skaidri redzams, ka strīdus dzīvokļa sastāvā neietilpst tās bēniņu telpas, kuras pieteicējs izbūvēja vienkāršotās atjaunošanas laikā.

[2.2] Valsts zemes dienests ir izskaidrojis, ka atbilstoši 2006.gadā spēkā esošajai ar Valsts zemes dienesta 1999.gada 8.decembra rīkojumu Nr. 483 apstiprinātajai Tehniskās inventarizācijas instrukcijai (2.redakcija) (turpmāk – Tehniskās inventarizācijas instrukcija) 2006.gadā ēkas bēniņi kā koplietošanas telpas atsevišķi netika uzmērīti. Tomēr tas, ka bēniņi netika uzmērīti, nenozīmē, ka neuzmērītā daļa (pažobeles) ir atzīstama par piederošu pieteicējam. Kopīpašumā esošajā daļā ietilpst atsevišķas dzīvojamās mājas koplietošanas telpas, tostarp bēniņi. Tāpēc konkrētās ēkas bēniņi ir koplietošanas telpa – kopīpašuma daļa, nevis strīdus dzīvokļa sastāvdaļa. Līdz ar to Valsts zemes dienests pamatoti secinājis, ka uzmērīšana ar datu aktualizāciju kadastrā ir iespējama tikai ar dzīvokļu īpašnieku kopības piekrišanu.

[2.3] Neatkarīgi no tā, kā tiek nosauktas telpas, kuras 2006.gada būves kadastrālās uzmērīšanas lietā nebija iezīmētas kā strīdus dzīvokļa sastāvdaļa, un neatkarīgi no šo telpu platības vai augstuma koplietošanas telpas nevar atzīt par strīdus dzīvokļa daļu tikai tāpēc, ka pieteicējs tās bez saskaņojuma ar citiem kopīpašniekiem ir renovējis.

[2.4] Pieteicējs nav iesniedzis nekādus pierādījumus savam apgalvojumam, ka ēka agrāk ir piederējusi četrām fiziskajām personām, kuras vienojās par visu ēkas bēniņu pārbūvi mansarda dzīvokļos. Tikai tāpēc, ka ēkai ir izbūvētas bēniņu telpas, kurās citiem dzīvokļu īpašniekiem kadastrā reģistrēti dzīvokļi, nav pamata veikt strīdus dzīvokļa kadastrālo uzmērīšanu ar datu aktualizāciju.

[2.5] Valsts zemes dienesta telefonisks skaidrojums, ka neapbūvēta bēniņu platība ar augstumu zem 1,6 metriem nevar būt kopīpašums, pieteicējam nevarēja radīt tiesisko paļāvību, jo šāds skaidrojums netiek sniegts pēc iepazīšanās ar dokumentiem. Turklāt nav arī iespējams konstatēt, tieši kāds bija konkrētās telefona sarunas saturs. Tiesisko paļāvību pieteicējam būtu varējusi radīt uzziņa, bet tāda pieteicējam nav sniegta.

Tiesisko paļāvību uz kadastra datu aktualizāciju pieteicējam nevarēja radīt arī apstāklis, ka būvvalde bija akceptējusi būvdarbus strīdus dzīvoklī, jo jau dzīvokļa pirkšanas laikā pieteicējam bija jāzina, cik liels tas ir un kur atrodas.

[3] Pieteicējs par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, norādot, ka apgabaltiesa kļūdaini secinājusi, ka strīdus pažobeles uzskatāmas par koplietošanas telpām, kuras pieteicējs pārbūves rezultātā iekļāvis strīdus dzīvoklī. Kasācijas sūdzība pamatota ar turpmāk izklāstītajiem argumentiem.

[3.1] Spriedumā kļūdaini interpretēts un piemērots Dzīvokļa īpašuma likuma 4.panta pirmās daļas 1.punkts un ar Ministru kabineta 2015.gada 30.jūnija noteikumiem Nr. 340 apstiprinātā Latvijas būvnormatīva LBN 211-15 „Dzīvojamās ēkas" (turpmāk – būvnormatīvs LBN 211-15) 2.2., 2.17. un 15.2.apakšpunkts. Bēniņu un mansarda stāva definīcijas telpiski pilnībā pārklājas, tāpēc nav iespējama bēniņu un mansarda vienlaicīga pastāvēšana. Bēniņi ir pārbūvēti un vairs nepastāv, visā to platībā atrodas četri mansarda dzīvokļi, kurus to īpašnieki var apbūvēt pēc saviem ieskatiem. Cits līdzīgi pārbūvētais dzīvoklis ir kadastrāli uzmērīts bez saskaņojuma ar kopīpašniekiem un kadastrālās uzmērīšanas lietā tiek minēts kā mansards.

[3.2] Ne tikai pieteicējs, bet arī būvvalde norādījusi, ka strīdus dzīvoklis ticis paplašināts bēniņu telpu daļā – pažobelēs, kas ir zemākas par 1,6 metriem. Saskaņā ar Ministru kabineta 2012.gada 10.janvāra noteikumu Nr. 48 „Būvju kadastrālās uzmērīšanas noteikumi" (turpmāk – Būvju kadastrālās uzmērīšanas noteikumi) 6.2.apakšpunktu kadastrāli neuzmēra ēku un telpu grupu, kuras iekštelpu lielākais augstums ir mazāks par 1,6 metriem. Arī būvnormatīva LBN 211-15 15.2.apakšpunkts noteic, ka telpas platībā neieskaita telpas daļu zem slīpām virsmām, kuru augstums no grīdas līdz konstrukcijas apakšējai virsmai ir mazāks nekā 1,6 metri. No minētā izriet, ka telpas, kas ir zemākas par 1,6 metriem, netiek uzmērītas un nav ieskaitāmas dzīvokļa platībā. Līdz ar to Valsts zemes dienests nepamatoti norāda, ka pieteicējs palielina strīdus dzīvokļa platību.

[3.3] Pārbūves rezultātā strīdus dzīvokļa kopējā platība ir mainījusies atsevišķā īpašuma (mansarda) robežās. Dzīvokļa īpašuma likuma 5.panta trešā daļa noteic, ka dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmērs nemainās, ja kopējās platības izmaiņas radušās atsevišķā īpašuma robežās, tai skaitā veicot atsevišķā īpašuma pārbūvi vai atkārtotu uzmērīšanu.

[3.4] Pieteicējs nevar būt atbildīgs par to, kādā platībā mansarda stāvs bija pārbūvēts, pirms nonāca pieteicēja īpašumā. Iepriekšējais dzīvokļa īpašnieks bija izbūvējis strīdus dzīvokļa otro stāvu līdz 1,6 metru augstumam, taču tas neierobežo pieteicēja tiesības pielāgot dzīvokļa īpašumu savām vajadzībām. Aizbūvējot pažobeles, pieteicējs neietekmēja un nepasliktināja citu dzīvokļu īpašnieku tiesības, jo tās neviens cits dzīvokļa īpašnieks nevar izmantot, tām piekļūt var tikai caur strīdus dzīvokli. Tāpēc pažobeles nevar būt koplietošanas telpas. Tā ir pieteicēja brīva izvēle, kā viņš izmanto mansarda stāva telpas – vai apbūvē tās no ārsienas līdz ārsienai vai arī, ņemot vērā, ka nav paredzējis lietderīgi izmantot telpas daļu, kas ir zemāka par 1,6 metriem, nolemj strīdus dzīvokli izbūvēt līdz pažobelei. Tas nenozīmē, ka pažobeles tādā gadījumā uzskatāmas par kopīpašumu – bēniņu neizbūvēto daļu.

Motīvu daļa

[4] Pieteicējs vēlas, lai Valsts zemes dienests veiktu strīdus dzīvokļa kā pieteicēja atsevišķā īpašuma objekta kadastrālo uzmērīšanu ar datu aktualizāciju kadastrā pēc veiktās pārbūves.

Pārsūdzētajā apgabaltiesas spriedumā secināts, ka pieteicējs pārbūves rezultātā strīdus dzīvokļa platībai faktiski pievienojis telpas, kuras 2006.gada būves kadastrālās uzmērīšanas lietā nebija iezīmētas kā strīdus dzīvokļa sastāvdaļa un kuras uzskatāmas par kopīpašumu, līdz ar to pieteicējs būtībā vēlas kadastra datu aktualizāciju attiecībā uz kopīpašuma daļu. Tā kā pārējo kopīpašnieku piekrišana šādai kadastra datu aktualizācijai nav iesniegta, apgabaltiesa Valsts zemes dienesta atteikumu atzina par pamatotu.

Ņemot vērā kasācijas sūdzībā norādītos iebildumus, kasācijas kārtībā pārbaudāms, vai apgabaltiesa, secinot, ka kadastrālās uzmērīšanas veikšanai konkrētajā gadījumā ir nepieciešama pārējo dzīvokļu īpašnieku piekrišana, ir pareizi piemērojusi tiesību normas.

[5] Saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma (*šeit un turpmāk redakcijā, kas bija spēkā apgabaltiesas sprieduma pieņemšanas laikā*) 11.panta pirmo daļu dzīvokļa īpašniekam ir tiesības bez saskaņošanas ar citiem dzīvokļu īpašniekiem, bet ievērojot normatīvo aktu prasības, rekonstruēt, renovēt vai restaurēt atsevišķo īpašumu, ciktāl tas neskar kopīpašumā esošo daļu vai citus dzīvokļa īpašumus. Saskaņā ar šā panta trešo daļu, ja atsevišķā īpašuma pārbūve skar kopīpašumā esošo daļu, dzīvokļa īpašniekam nepieciešams saņemt dzīvokļu īpašnieku kopības piekrišanu šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Savukārt Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 24.panta pirmās daļas 1.punkts paredz, ka nekustamā īpašuma objekta noteikšanu ierosina nekustamā īpašuma īpašnieks vai, ja tāda nav, – tiesiskais valdītājs vai kadastra subjekts. No Ministru kabineta 2012.gada 10.aprīļa noteikumu Nr. 263 „Kadastra objekta reģistrācijas un kadastra datu aktualizācijas noteikumi" 2.punkta izriet, ka šis noteikums attiecas arī uz kadastra datu aktualizāciju. Proti, kadastra objekta reģistrāciju vai kadastra datu aktualizāciju ierosina Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 24.pantā minētā persona, tātad – nekustamā īpašuma īpašnieks. Līdz ar to, ja pieteicēja atsevišķā īpašuma kadastra datu aktualizēšana citstarp skar arī pieteicēja īstenotas pārbūves radītas izmaiņas kopīpašumā esošajā daļā, tad nav pamata atzīt, ka kadastra datu aktualizāciju var veikt tikai pieteicējs kā strīdus dzīvokļa īpašnieks vienpersoniski bez pārējo kopīpašnieku ziņas.

[6] Pieteicējs uzskata, ka strīdus pažobeles ir atzīstamas par viņa īpašumu, tāpēc viņam bija tiesības bez saskaņošanas ar citiem dzīvokļu īpašniekiem apbūvēt mansarda stāvu no ēkas vienas ārsienas līdz pretējai ārsienai un attiecīgi arī tiesības prasīt, lai Valsts zemes dienests aktualizē kadastra datus, ņemot vērā strīdus dzīvokļa izmaiņas pēc pārbūves. Pieteicējs uzsver, ka atbilstoši tiesību normām kopīpašuma telpas ir bēniņi, savukārt gadījumā, ja bēniņi tiek izbūvēti, tie uzskatāmi par mansarda stāvu un vairs nav atzīstami par kopīpašuma daļu – bēniņiem.

Tomēr no iepriekš norādītā tiesiskā regulējuma izriet, ka būvdarbus un ar tiem saistītu kadastra datu aktualizēšanu bez saskaņošanas ar citiem dzīvokļu īpašniekiem var veikt tikai atsevišķajā īpašumā. Tādēļ neatkarīgi no tā, kā tiek nosauktas 4.stāvā esošās telpas (par mansardu, bēniņiem vai pažobelēm), pieteicējam nav tiesību bez saskaņošanas ar citiem dzīvokļu īpašniekiem veikt būvdarbus un secīgi – prasīt kadastra datu aktualizēšanu ārpus sava atsevišķā īpašuma robežām.

Līdz ar to izskatāmajā lietā izšķiroši ir nevis tas, vai strīdus pažobeles ir pareizi uzskatīt par bēniņiem, bet gan tas, vai šīs pažobeles pieder tikai pieteicējam vai ir kopīpašums.

[7] Dzīvokļa īpašuma likuma 3.pants paredz, ka atsevišķais īpašums ir dzīvojamā mājā esošs būvnieciski norobežots un funkcionāli nošķirts dzīvoklis, neapdzīvojamā telpa vai mākslinieka darbnīca, kura kā dzīvojamā vai nedzīvojamā telpu grupa reģistrēta kadastrā. Atsevišķā īpašuma elementi ir: telpas vai telpu grupas robežās esošie konstruktīvie slodzi nenesošie, nožogojošie un apdares elementi (tai skaitā iekšējās starpsienas, griestu, grīdu un sienu apdare, durvis); inženiertīkli un inženierkomunikācijas līdz kopīpašuma stāvvadiem; inženieraprīkojuma elementi (tai skaitā virtuves aprīkojums, ventilācijas ierīces, tualetes, dušas un vannas aprīkojums), bez kuriem kopīpašumā esošās dzīvojamās mājas daļas elementi var funkcionēt patstāvīgi; atsevišķo īpašumu norobežojošie logi un durvis. Atsevišķā īpašuma sastāvā papildus var būt arī ārpus telpas vai telpu grupas esošas un ar to funkcionāli saistītas palīgtelpas un palīgēkas vai to daļas, kas nav funkcionāli saistītas ar kopīpašumā esošo dzīvojamās mājas daļu vai citu atsevišķo īpašumu.

Savukārt minētā likuma 4.panta pirmās daļas 1.punkts paredz, ka atsevišķas dzīvojamās mājas un tās ārtelpu (galeriju, balkonu, lodžiju, terašu) ārējās norobežojošās konstrukcijas (tai skaitā sienas, arhitektūras elementi, jumts, koplietošanas telpu logi un durvis, arī ārdurvis), iekšējās slodzi nesošās konstrukcijas (tai skaitā nesošās sienas un kolonnas, kā arī atsevišķos īpašumus norobežojošās sienas), starpstāvu pārsegumi (tai skaitā siltuma un skaņas izolācijas slāņi), koplietošanas telpas (*tai skaitā bēniņi*, kāpņu telpas, pagrabtelpas), kā arī atsevišķo dzīvojamo māju apkalpojošās inženierkomunikāciju sistēmas, iekārtas un citi ar atsevišķās dzīvojamās mājas ekspluatāciju saistīti funkcionāli nedalāmi elementi, kas nepieder pie atsevišķā īpašuma (tai skaitā atsevišķā īpašuma robežās esošie sildelementi, ja to funkcionālā darbība ir atkarīga no kopīpašumā esošajām inženierkomunikācijām).

Pēc būtības analogs regulējums bija spēkā arī 2006.gadā, kad tika sagatavota strīdus dzīvokļa kadastrālās uzmērīšanas (inventarizācijas) lieta. Proti, arī tolaik bija paredzēts, ka atsevišķais īpašums ir daudzdzīvokļu mājā esoša *no pārējās mājas daļas nošķirta telpa vai telpu komplekss, kas kā dzīvoklis*, neapdzīvojamā telpa vai mākslinieka darbnīca *ir iezīmēts mājas inventarizācijas plānā* un kam ir piederīgas tā sienas, iekšējās starpsienas, griesti, grīdas, to apdare, logi, durvis, caurules, dūmvadi, vadu (komunikāciju) daļas un citu ar mājas ekspluatāciju funkcionāli nedalāmi saistītu elementu daļas, visi uzlabojumi, kas atrodas telpas vai telpu kompleksa robežās, kā arī ārpus dzīvokļa esošās un ar to funkcionāli saistītās palīgtelpas un palīgēkas, ko īpašnieks ieguvis likumā paredzētajā kārtībā (likuma „Par dzīvokļa īpašumu" 2.panta pirmā daļa). Savukārt kopīpašumā esošā daļa ir daudzdzīvokļu mājas daļa, kas sastāv no ārsienām, dzīvokli, neapdzīvojamo telpu vai mākslinieka darbnīcu atdalošām sienām, jumta, bēniņiem, kāpņu telpām, pagrabtelpām, kā arī logiem, durvīm, komunikācijām, iekārtām un citiem ar mājas ekspluatāciju funkcionāli nedalāmi saistītiem

elementiem, kas nepieder pie dzīvokļa, neapdzīvojamās telpas vai mākslinieka darbnīcas (likuma „Par dzīvokļa īpašumu" 3.panta pirmā daļa). Turklāt Tehniskās inventarizācijas instrukcija, kas bija spēkā 2006.gadā, paredzēja, ka telpu grupas plāna skicē jābūt attēlotām *visām* telpām, kas ietilpst inventarizējamā telpu grupā (instrukcijas I daļas „Telpu grupas tehniskā inventarizācija" 26.punkts).

No minētā tiesiskā regulējuma izriet, ka atsevišķā īpašuma robežas ir konstatējamas no kadastrā norādītajiem kadastrālās uzmērīšanas (telpu grupas inventarizācijas) datiem.

Apgabaltiesas spriedumā konstatēts, ka aktuālajā kadastrālās uzmērīšanas lietā visa bēniņu platība no vienas ārsienas līdz pretējai ārsienai nav iezīmēta kā strīdus dzīvokļa sastāvdaļa. Proti, ārpus strīdus dzīvokļa robežām ir vēl neapbūvēta bēniņu platība.

Pieteicējs, pamatojot, ka nav pārkāpis atsevišķā īpašuma robežas, norādījis, ka visa dzīvojamās mājas bēniņu platība esot pārbūvēta par četriem dzīvokļiem tā, ka attiecīgajā stāvā bēniņu telpu vispār vairs neesot. Tomēr pieteicējs nav norādījis, kādi pierādījumi, kurus apgabaltiesa nebūtu vērtējusi, to apliecina. Kā jau minēts, apgabaltiesa spriedumā konstatējusi, ka pieteicējs savu apgalvojumu, ka visa bēniņu platība savulaik tikusi sadalīta un pārbūvēta četros dzīvokļos (un ka bēniņu daļa, kurā veikta strīdus dzīvokļa paplašināšana, līdz ar to pienāktos pieteicējam), nav balstījis ne uz vienu pierādījumu. Arī kasācijas sūdzībā pieteicējs nav norādījis, ka būtu kādi pieteicēja apgalvojumu pamatojoši pierādījumi (piemēram, īpašnieku vienošanās bēniņu telpas sadalīt tā, ka visā to platībā tiek izveidoti četri dzīvokļi, nevienu daļu neatstājot kā bēniņu telpu).

Pieteicējs nav arī norādījis, ka minētā bēniņu daļa būtu funkcionāli saistīta tieši un tikai ar strīdus dzīvokli. Pieteicējs gan norādījis, ka strīdus dzīvoklim pievienotajām telpām nav iespējama cita piekļuve kā vienīgi caur strīdus dzīvokli, taču tas vien, ka konkrētam objektam var piekļūt tikai no atsevišķa īpašuma, nav pietiekami, lai atzītu, ka šis objekts funkcionāli ir saistīts tikai ar atsevišķo īpašumu. Citas piekļuves neesība nenozīmē, ka uz šo telpu rēķina pieteicējs varētu paplašināt strīdus dzīvokli. Dažādas dzīvokļa īpašuma kopīpašuma daļas (piemēram, bēniņi, nesošās sienas, dzīvojamo māju apkalpojošās inženierkomunikāciju sistēmas) var būt tādas, kurām piekļuve var būt iespējama tikai caur atsevišķo īpašumu.

[8] Pieteicējs kasācijas sūdzībā atsaucas arī uz Būvju kadastrālās uzmērīšanas noteikumu 6.2.apakšpunktu, kurš noteica, ka kadastrāli neuzmēra ēku un telpu grupu, kuras iekštelpu lielākais augstums ir mazāks par 1,6 metriem. Pieteicējs norāda, ka līdz ar to Valsts zemes dienests nepamatoti norāda, ka pieteicējs, izbūvējot strīdus dzīvokli arī pažobelēs, palielinātu tā platību.

Tomēr šiem argumentiem konkrētajā gadījumā nav nozīmes, jo tas, vai konkrētu telpu (telpas daļu) uzmēra un iekļauj telpu grupas kopējā platībā vai nē, pats par sevi neko neliecina par to, kam neuzmērītā (neuzmērāmā) telpa pieder.

Pieteicējs kasācijas sūdzībā atsaucies arī uz būvnormatīva LBN 211-15 15.2.apakšpunktu, atbilstoši kuram telpas platību aprēķina pēc tās lineārajiem izmēriem starp apdarinātām sienu virsmām (bez grīdas līstēm) tīrās grīdas līmenī, citstarp ievērojot nosacījumu, ka telpas platībā neieskaita telpas daļu zem slīpām virsmām, kuru augstums no grīdas līdz konstrukcijas apakšējai virsmai ir mazāks nekā 1,6 metri. Tomēr minētais aplūkojams tikai kontekstā ar tādām telpām, kas ietilpst dzīvoklī, lai aprēķinātu tā platību. Minētais neskar telpas, kas dzīvoklī kā atsevišķā īpašumā neietilpst (proti, atrodas ārpus tā robežām), jo uz tām nav pamata lūkoties kā uz tādām platībām, kurām piemērojami nosacījumi par dzīvoklī esošo telpu kopējās platības aprēķinu. Savukārt par pieteicēja norādi, ka pārbūves rezultātā strīdus dzīvokļa kopējā platība nepalielinājās, norādāms, ka tam nav nozīmes, jo tiesiskais regulējums jebkurā gadījumā nepieļauj bez pārējo dzīvokļu īpašnieku piekrišanas atsevišķā īpašuma robežās iekļaut kopīpašuma daļas, kā arī kadastrāli uzmērīt dzīvoklim šādi pievienoto kopīpašumā esošās daļas platību un aktualizēt par to kadastra datus.

[9] Rezumējot minēto, Senāts secina, ka apgabaltiesai nebija pamata konstatēt, ka strīdus dzīvoklim iepriekš neuzmērītās telpas pienācās pieteicējam. Senāts nekonstatē, ka apgabaltiesa, secinot, ka pieteicējs strīdus dzīvokļa pārbūvi veicis ārpus sava atsevišķā īpašuma un tāpēc strīdus dzīvokļa kadastrālajai uzmērīšanai ar datu aktualizāciju kadastrā nepieciešama pārējo dzīvokļu īpašnieku piekrišana, būtu piemērojusi nepareizās tiesību normas vai tās kļūdaini interpretējusi. Tādēļ Senāts atzīst, ka kasācijas sūdzība nav pamatota un ir noraidāma, bet apgabaltiesas spriedums atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta pirmās daļas 1.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2021.gada 26.maija spriedumu, bet /pers. A/ kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

I. Višķere I. Freimane R. Vīduša